

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 85/05
23.03.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija, Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Dragiše Đorđevića, Sonje Manojlović i Dragomira Milojevića, članova veća, sa savetnikom Jelenom Petković - Milojković, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA zbog krivičnog dela teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS u vezi člana 168. stav 1. KZ RS i dr, odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Sremskoj Mitrovici, optuženog AA i zajedničkoj žalbi njegovih branilaca, advokata AB i advokata AV, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici K.53/03 od 14.05.2004. godine, u sednici veća održanoj u smislu odredbe člana 375. ZKP-a, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca i prisustva branilaca optuženog advokata AB i advokata AV, dana 23.03.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

Povodom žalbi Okružnog javnog tužioca u Sremskoj Mitrovici, optuženog AA i zajedničke žalbe njegovih branilaca, a po službenoj dužnosti preinačuje se presuda Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici K.53/03 od 14.05.2004. godine, samo u pogledu pravne ocene dela, tako što Vrhovni sud radnje optuženog AA opisanih u izreci prvostepene presude za koje je istom oglašen krivim pravno kvalifikuje kao krivično delo teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 2. u vezi člana 168. stav 1. KZ RS za koje mu Vrhovni sud utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od jedanaest (11) godina, pa ga, zadržavajući kao utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest meseci po opozvanoj uslovnoj osudi izrečenoj pravnosnažnom presudom Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici Km.7/00 od 13.03.2002. godine, primenom odredbe člana 48. OKZ-a, osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od dvanaest (12) godina u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 9.01.2003. godine pa nadalje.

ODBIJAJU SE kao neosnovane žalbe Okružnog javnog tužioca u Sremskoj Mitrovici, optuženog AA i zajednička žalba branilaca optuženog.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici K.br.53/03 od 14.05.2004. godine opt. AA oglašen je krivim zbog izvršenja krivičnog dela teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS u vezi člana 168. stav 1. KZ RS za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina pa je, nakon opozivanja uslovne osude izrečene pravnosnažnom presudom Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici Km.7/00 od 13.03.2002. godine od jedne godine i šest meseci uslovno na tri godine, zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS i uzimanja kao utvrđene kazne zatvora u trajanju od jedne godine i šest meseci, osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 9.01.2003. godine pa nadalje.

Istom presudom, primenom odredbe člana 196. stav 4. ZKP-a, optuženi AA oslobođen je plaćanja troškova krivičnog postupka i paušala.

Protiv ove presude žalbe su izjavili:

- Okružni javni tužilac u Sremskoj Mitrovici zbog odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu preinači tako što će optuženog osuditi na jedinstvenu kaznu zatvora u dužem odnosno maksimalnom vremenskom trajanju.

- optuženi AA zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu ukine i predmet uputi prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

- branioci optuženog adv. AB i adv. AV, zajedničku žalbu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu ukine i predmet uputi prvostepenom sudu na ponovno suđenje, sa zahtevom da budu obavešteni o sednici veća drugostepenog suda.

Republički javni tužilac Srbije u podnesku Ktž 207/05 od 4.02.2005. godine predložio je da Vrhovni sud žalbu Okružnog javnog tužioca u Sremskoj Mitrovici uvaži, a žalbu optuženog i zajedničku žalbu njegovih branilaca, kao neosnovane odbije.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu odredbe člana 375. ZKP-a, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca i prisustvu branilaca optuženih adv. AB i adv AV, na kojoj je razmotrio sve spise ovog predmeta zajedno sa pobijanom presudom, pa je po oceni žalbenih navoda i predloga i stava Republičkog javnog tužioca Srbije iz napred navedenog pismenog podneska, našao:

Žalbe su neosnovane.

Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje inače Vrhovni sud, kao drugostepeni uvek pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 380.stav 1. tačka 1. ZKP-a.

Pobijajući ožalbenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka optuženi ne ukazuje konkretno ni na jednu bitnu povredu, već obrazloženje ovog žalbenog osnova svodi na osporavanje utvrđenog činjeničnog stanja o čemu će u odgovarajućem delu obrazloženja ove presude biti reči.

Po nalaženju Vrhovnog suda, neosnovano se, žalbom branilaca optuženog prvostepena presuda pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP-a, a kako to proizilazi iz sadržine žalbe, jer su razlozi dati u obrazloženju ožalbene presude o svim odlučnim činjenicama jasni, dovoljni i pravilni i međusobno nisu protivrečni, niti suprotni sadržini zapisnika o iskazima datim u postupku. Zbog toga Vrhovni sud suprotne žalbene navode optuženog i njegovih branilaca da je pobijana presuda doneta uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, ocenjuje neosnovanim.

Ukazujući na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje optuženi i njegovi branioci u svojim žalbama navode da je prvostepeni sud optuženog AA oglasio krivim za krivično delo koje nije počinio, a da je pobijana presuda zasnovana samo na odbrani sa priznanjem optuženog datog u prethodnom postupku uz primenu sile od strane radnika policije, koja odbrana je suprotna kako izmenjenoj odbrani optuženog na glavnom pretresu u kojoj negira izvršenje predmetnog krivičnog dela, tako i iskazima saslušanih svedoka i to BB, VV, GG i DD koji su, prema stavu iznetim u žalbama, posvedočili da se optuženi kritičnom prilikom nalazio u ĐĐ a ne u EE, u kuću oštećenog sada pok. PP, zbog čega i nije mogao izvršiti krivično delo za koje je pobijanom presudom oglašen krivim, pogrešno ocenjujući iskaze ovih svedoka neverodostojnim. Žalbama se posebno ukazuje da je ovakva odbrana sa priznanjem optuženog suprotna izvedenim materijalnim dokazima, jer na odeći, obući i rukavicama, koje je, prema kazivanju optuženog isti kritičnom prilikom imao na sebi nije utvrđeno postojanje tragova krvi ljudskog porekla, niti su na licu mesta identifikovani materijalni tragovi koji bi potvrdili prisustvo optuženog kritičnom prilikom u kući oštećenog, sa predlogom koji proizilazi iz sadržine žalbe da se izvede dokaz obavljanjem veštačenja traga patike pronađenog u brašnu u kući oštećenog, a kojim veštačenjem bi se isključilo prisustvo optuženog na licu mesta. Potom, zajedničkom žalbom branilaca optuženog navodi se da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio mehanizam nastanka telesnih povreda u temenom i potiljačnom predelu glave oštećenog a na ime da su iste nastale od udarca pesnicom, obzirom da su, prema nalazu i mišljenju veštaka Zavoda za sudsku medicinu u

Novom Sadu, predmetne povrede nastale u sklopu delovanja tupog zamahnutog mehaničkog oruđa, kao i to da je, odbranu sa priznanjem optuženog datom u istražnom postupku pogrešno kao istinitu prihvatio i u delu u kome optuženi navodi da je kritičnom prilikom oštećenom vezao ruke i noge selotejp trakom kako bi ga onemogućio u kretanju, da je ostavio telefon u ložištu šporeta u kući oštećenog i istoga ostavio vezanog na podu bosih nogu, obzirom da je iz sačinjene kriminalističko tehničke i fotodokumentacije vidljivo da je oštećeni na nogama imao najlonsku kesu. Optuženi u svojoj žalbi, praktično ponavljajući žalbene navode svojih branilaca, ističe da zbog zimskih vremenskih prilika (snega i leda), i zbog ovoga uzrokovanog lošeg stanja puta nije mogao doći iz ĐĐ u EE, kako je to priznao u prethodnom postupku.

Ocenjujući iznete žalbene navode, Vrhovni sud nalazi da nisu osnovani i da se istima u suštini detaljno ponavlja odbrana optuženog sa glavnog pretresa, koja je od strane prvostepenog suda pravilno ocenjena neuverljivom i obesnaženom izvedenim dokazima navedenim u obrazloženju pobijane presude, a na osnovu kojih i pravilno ocenjeni dokazi je prvostepeni sud za nesumnjivo utvrdio činjenično stanje opisano u izreci pobijane presude.

Naime, prvostepeni sud je odbranu sa priznanjem optuženog datu u istražnom postupku na zapisniku od 10.01.2003. godine, u kojoj je, ističući da nad njim nije primenjena sila od strane radnika SUP-a Sremska Mitrovica prilikom saslušanja u prekrivičnom postupku, detaljno i uverljivo naveo sve pojedinosti kritičnog događaja, motiv kojim se rukovodio prilikom donošenja odluke da izvrši predmetno krivično delo, kako je kritičnom prilikom došao iz ĐĐ u EE, u kuću oštećenog sada pok. PP i prema istome primenio silu udarajući ga u predelu glave pesnicom radi savlađivanja njegovog fizičkog otpora, a potom oštećenog sa unapred pripremljenom selotejp trakom vezao u cilju sprečavanja njegovog daljeg otpora i onemogućavanja ga u kretanju i bežanju, od ovoga oduzeo 500,00 dinara, da je nakon izvršene premetačine u ložište šporeta na čvrsto gorivo oštećenog u kome je bilo malo žara stavio traku ili telefon, nakon čega je, po napuštanju kuće, ostavivši oštećenog vezanog sa brojnim lakim telesnim povredama, pri niskoj spoljnoj temperaturi, na podu kuće bosih nogu, obzirom da su mu papuče koje je imao na nogama spale, rukavice koje je stavio na ruke radi izbegavanja ostavljanja otisaka prstiju koje je poneo sa sobom, objašnjavajući da ih je dobio od svoje tetke RR i obuću koju je nosio oprao u potoku pošto je na njima bilo tragova krvi, potom otišao u kuću u kojoj živi sa svojim ocem VV i legao da spava, da bi potom, kada se probudio, otišao u kuću svoje majke BB, gde je odeću, koju je nosio na sebi kritičnom prilikom i to duks i pantalone oprao, pravilno kao istinitu prihvatio i zbog toga što je ista potkrepljena i drugim izvedenim dokazima navedenim u obrazloženju pobijane presude. Tako, iz obdukcionog zapisnika Zavoda za sudsku medicinu SP.1220/02 i nalaza i mišljenja veštaka specijaliste za sudsku medicinu dr ŽŽ prvostepeni sud je utvrdio da je smrt oštećenog sada pok. PP nastupila u sadejstvu nastalih povreda koje su nastale kao posledica delovanja drugog lica i difuznog rashlađenja tela pri spoljnoj temperaturi vazduha od maksimalne 3,3 stepena celzijusa do minimalne -2,2 stepena celzijusa, a prema izveštaju Republičkog hidrometeorološkog zavoda od 18.02.2003. godine. Potom, činjenicu da se u ložištu šporeta nalazio telefon, koji je pronađen nakon priznanja optuženog da ga je tu ostavio, a za koju činjenicu je prema pravilnoj oceni prvostepenog suda, moglo znati samo lice koje se kritičnom prilikom nalazilo u kući oštećenog, sud je utvrdio i na osnovu iskaza veštaka ZZ. S obzirom na izneto, po nalaženju Vrhovnog suda, pravilno je prvostepeni sud ocenio neverodostojnim iskaze svedoka BB, VV, roditelja optuženog, GG i DD izmenjenu odbranu optuženog datu na glavnom pretresu u kojoj negira izvršenje predmetnog krivičnog dela neuverljivom, zbog čega se, utvrđeno činjenično stanje opisano u izreci pobijane presude ne dovodi u sumnju ni predloženim novim dokazom.

Prema tome, prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice kako one od značaja za radnje izvršenja krivičnog dela iz člana 169. stav 2. u vezi člana 168. stav 1. KZ RS (kako je to dato u izreci ove presude), tako i one činjenice koje se odnose na subjektivni odnos optuženog prema tim radnjama izvršenja (str.14.zadnji pasos prvostepene presude), s tim što se lišenje života oštećenog u konkretnom slučaju pripisuje eventualnom umišljaju optuženog, te se radi toga žalbeni navodi kojima se pobija prvostepena presuda zbog pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja pokazuju potpuno neosnovanim.

Vrhovni sud je cenio i ostale žalbene navode kojima se osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi, pa nalazi da su isti neosnovani i bez bitnog uticaja na drugačiji ishod ovog krivičnog postupka.

Ispitujući po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 380. stav 1. tačka 2. ZKP-a, prvostepenu presudu u delu odluke koji se odnosi na pravnu ocenu dela, Vrhovni sud nalazi da je kvalifikacijom radnji optuženog kao krivično delo teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS, prvostepeni sud nepravilno primenio krivični zakon, jer utvrđene radnje predstavljaju radnje izvršenja iz čl. 169. stav 2. u vezi čl. 168. stav 1. KZ RS, a prvostepeni sud je, pozivajući se na odredbu čl. 169. stav 1. KZ RS, povredio krivični zakon na štetu optuženog, jer je krivično delo iz čl. 169. stav 1. KZ RS, samostalno krivično delo, pa prema tome nije u vezi sa krivičnim delom iz čl. 169. stav 2. KZ RS, jer se oblici krivičnog dela teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz čl.169. KZ RS međusobno razlikuju po kvalifikatornim okolnostima i ti oblici ne mogu istovremeno postojati. Stoga je Vrhovni sud preinačio prvostepenu presudu u pogledu pravne ocene dela tako što je radnje optuženog kvalifikovao kao krivično delo teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 2. KZ RS u vezi člana 168. stav 1. KZ RS.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni povodom žalbe Okružnog javnog tužioca u Sremskoj Mitrovici, žalbe optuženog i zajedničke žalbe njegovih branilaca Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje, u smislu odredbe člana 41. OKZ-a, utiču na visinu kazne i istima dao adekvatan značaj, pa je Vrhovni sud, imajući u vidu izmenjenu pravnu kvalifikaciju dela, optuženom AA za krivično delo teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 2. u vezi člana 168. stav 1. KZ RS, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest godina), pa je, zadržavajući kao utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest meseci po opozvanoj uslovnoj osudi izrečenoj pravnosnažnom presudom Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici Km.7/00 od 13.03.2002. godine, primenom odredbe člana 48. OKZ-a, optuženog osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 9.01.2003. godine pa nadalje. Po oceni Vrhovnog suda, tako odmerena kazna srazmerna je težini i stepenu društvene opasnosti izvršenog krivičnog dela, i stepenu krivične odgovornosti optuženog i nužna ali i dovoljna za postizanje u članu 33. OKZ-a, propisane svrhe kažnjavanja. Stoga su žalba Okružnog javnog tužioca u Sremskoj Mitrovici, žalba optuženog i zajednička žalba njegovih branilaca u delu odluke prvostepenog suda o kazni, ocenjeni kao neosnovani.

Sa iznetih razloga, a na osnovu odredbe člana 388. i 391. stav 1. ZKP-a, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Jelena Petković-Miljković, s.r. Novica Peković, s.r.

Za tačnost opravka

SŠ